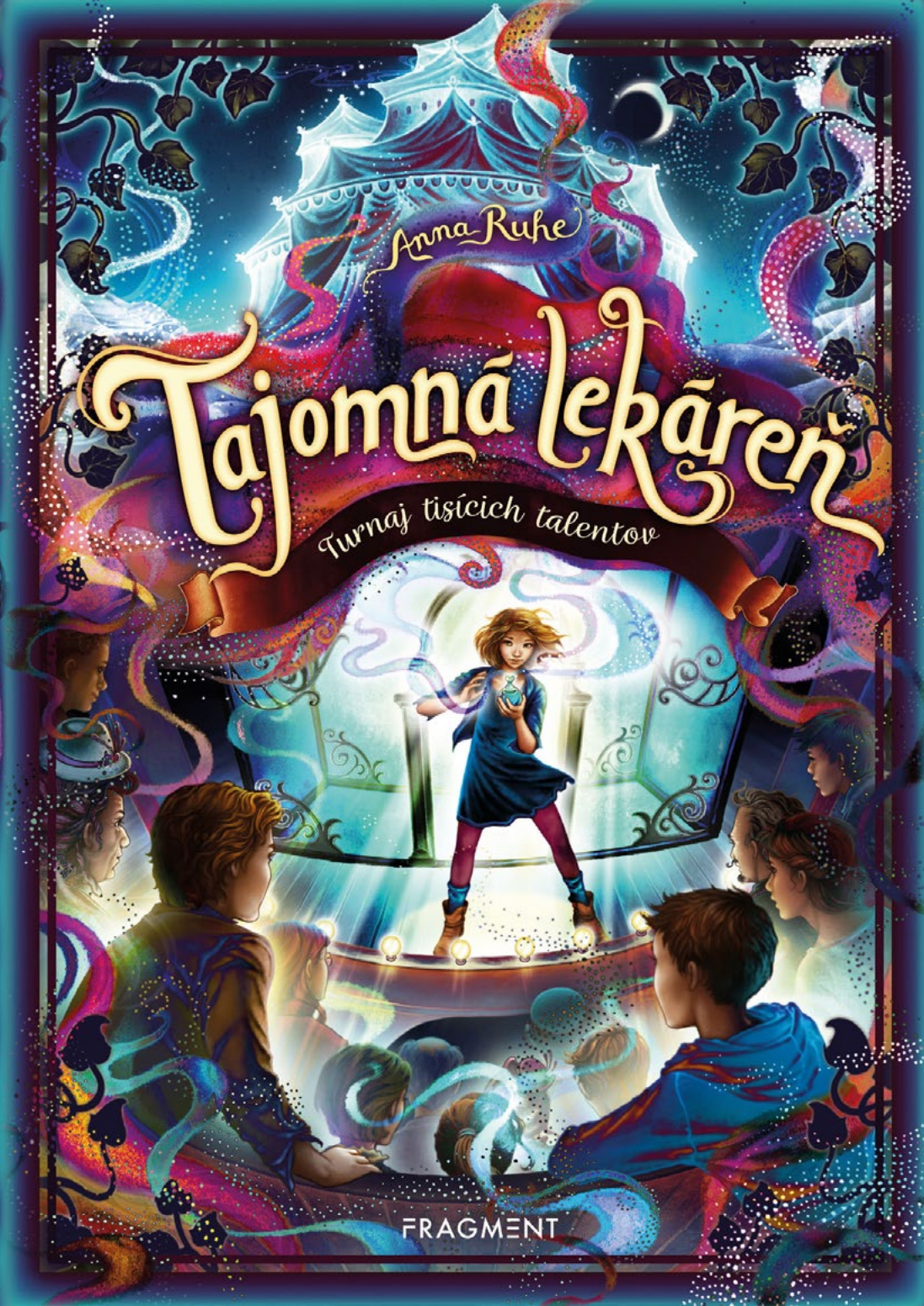

Anna Ruhe
Tajomná lekáreň
Turnaj tisícich talentov
FRAGMENT

Tajomná lekáreň
Turnaj tisícich talentov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň - Turnaj tisícich talentov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Anna Ruhe
Tajomná lekáreň
Turnaj tisícich talentov

Anna Ruhe: *Die Duftapotheke – Das Turnier der tausend Talente*

Illustrated by Claudia Carls
© 2020 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim
Translation © Silvia Ivanidesová, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4387-7
ISBN e-knihy 978-80-566-4530-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň

Turnaj tisícich talentov

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

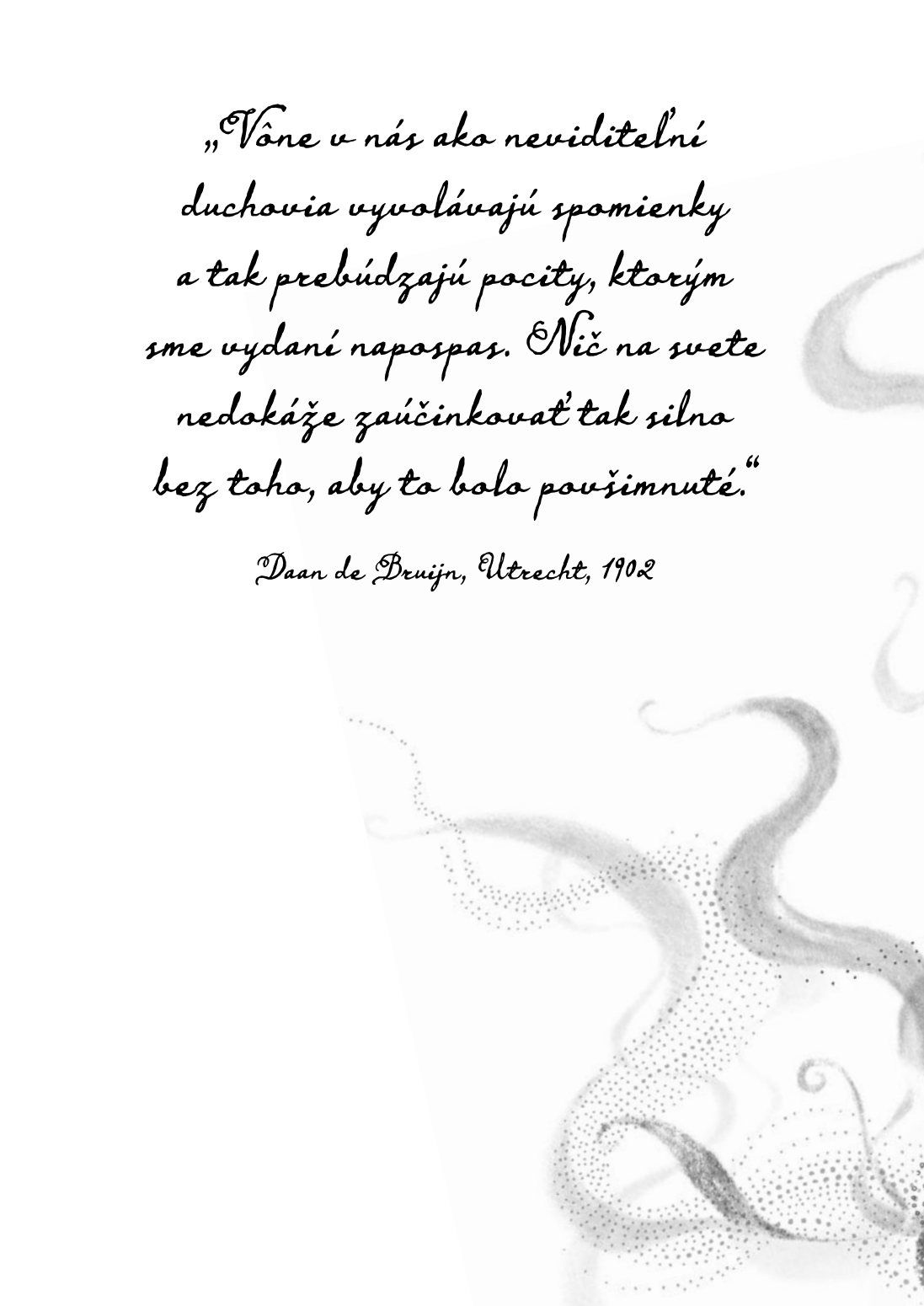
Pre Luka & Mila

Anna Ruhe sa narodila v Berlíne. Po pobyte v Anglicku študovala komunikačný dizajn a ilustráciu a niekoľko rokov pracovala ako grafická dizajnérka vo veľkých i malých grafických štúdiách. Napínavé príbehy sa v jej hlave rodili odjakživa, s písaním však začala po narodení svojich dvoch detí. V súčasnosti žije s rodinou v Berlíne.

Claudia Carls sa v detstve nevedela rozhodnúť, či chce byť spisovateľkou, alebo umelkyňou, až kým sa táto dilema napokon nevyriešila rozhodnutím ísť študovať knižnú ilustráciu. Vyštudovaná dizajnérka žije a pracuje v Hamburgu a tvorí obrázkové knižky, knihy pre deti a mládež, populárno-náučné publikácie a plagáty.

„Vône v nás ako neviditeľní
duchovia vyvolávajú spomienky
a tak prebúdzajú pocity, ktorým
sme vydaní napospas. Nič na svete
nedokáže zaúčinkovať tak silno
bez toho, aby to bolo povšimnuté.“

Daan de Bruijn, Utrecht, 1902

1

„Každý talent – nezáleží na tom aký – má vždy svoju úžasnú stránku. No, bohužiaľ, aj tú menej úžasnú.“ Daan de Bruijn kráčal ako v spomalenom zábere popri regáloch a prezeral si tekutiny, ktoré sa vo flakónoch nádherne ligotali. „Najdôležitejšie je naučiť sa, ako pristupovať k *obom* stránkam a mať ich pod kontrolou.“ Starý lekárnik voňavej lekárne sa zhlboka nadýchol a zatajil dych. No už po chvíli na mňa uprel svoj zvyčajný prísny pohľad.

Horela som zvedavosťou, preto som napätá ako tetiva luku stála vedľa pultu vo voňavej lekárni a tiež som zatajila dych. Snažila som sa presne

si zapamätať všetko, čo doteraz vypustil z úst. Veď tak dlho som čakala na tento okamih. Už som takmer neverila, že Daan de Bruijn, zakladateľ voňavej lekárne, ma naozaj jedného dňa naučí všetko, čo vie o voňavej lekárni a o nespočetných vôňach, ktoré obsahuje. Nechcela som premeškať ani jediné slovo. Veď ktovie, či si to Daan zajtra zase nerozmyslí a nenechá ma so svojím voňavým dedičstvom pod vilou Eviou bez pomoci. Držať sa bokom mu išlo oveľa lepšie než hocikomu inému, koho som poznala. V tom bol jednotka.

Sledovala som každý jeho pohyb, aby mi nič neuniklo. Daan sa znova obrátil k flakónom, vybral z regálov rôzne vône a zoradil ich na pulte. Usmial sa na mňa cez okuliare v tenkom striebornom ráme a vsunul si ruky do vreciek tvídového obleku. Pod krátkymi, celkom bielymi vlasmi sa mu nadvihlo obočie, zatiaľ čo ja som sa snažila pochopiť, čo má v pláne.

„Ach!“ Daanovi zjavne ešte niečo napadlo. Vyšiel na chodbu a po krátkom klopkaní opätkami sa vrátil. Potom položil na pult predo mňa jeden zlatý rámik, ktorý zvesil na chodbe. Na vyblednutej čiernobielej fotke som rozoznala jeho tvár. Bol tam oveľa, oveľa mladší a očividne išlo o záber z jednej z jeho expedícií.

„Toto je to pravé na začiatok!“ Daan sa uškrnul a ukázal mi mosadznú tabuľku na spodnom okraji rámu.

Stál tam vygravírovaný rok *1867*.

A pod tým nápis: *Amazonka*.

Zarazene som naňho civela. „A čo s ním?“

Ukázal na flakóny, ktoré priniesol. „Najprv si vyber jednu vôňu.“

Skúmala som fľaštičky a čítala si nápisy na etiketách: *Pôžitkárska vôňa*, *Kritický odor*, *Nádherná bríza*, *Bezčasové tóny* a *Najnudnejšia vôňa na svete.* V hlave som si ešte raz prechádzala ich účinky a snažila som sa odhadnúť, ktorú vôňu by som mala radšej nechať na pokoji. No všetky boli v podstate neškodné. Preto som jednoducho siahla po *Bezčasových tónoch* a podala ich Daanovi.

No namiesto toho, aby si ich zobral, iba pokynul smerom k fotografii a pošúchal si ruky, akoby sa niečoho nevedel dočkať. „Jedna kvapka by mala stačiť. Daj však pozor, aby spadla aj na fotku, inak nebude mať dnešné cvičenie zmysel.“

S tichým *plop* som vytiahla korok z flakónu a naliala drobnú kvapku doprostred fotky. S napätím som sledovala, ako sa kvapka vpila do papiera a rozmočila pod sebou malý kruh. Vznikla červenkastá para a v oranžových kúdoloch stúpala z vlhkého fľaku, aby sa v svetložltých oblakoch vznášala nad našimi hlavami až k stropu. Cítila som citrónovú trávu, bergamot a santalové drevo. Súčasne sa moje myšlienky začali koncentrovať na fotku. Presunula som

pohľad na mladého Daana, ktorý v tropickom oblečení prechádzal cez amazonskú džungľu. Usmieval sa na fotografa a ja som sa strhla, pretože som ten smiech zrazu počula vo svojej hlave. Akoby Daanova tvár ožila, hoci obraz sa, samozrejme, nehýbal. Pred mojím vnútorným zrakom sa začal premietať film. Počula som Daanov smiech, cítila na svojej koži vlhký vzduch pralesa a zdalo sa mi, akoby som počula aj šuchot lístia. Zaplavila ma tá istá radosť, akú vyžaroval Daan na fotke. No cítila som ešte niečo.

Bola to… *námaha*. Náhle som sa cítila neuveriteľne vyčerpaná. Súčasne sa vo mne šírila istota, že som dokázala presne to, čo som chcela dokázať. Bol to pocit absolútneho šťastia.

Zarazene som sa pozrela cez voňavé kúdoly na skutočného, omnoho staršieho Daana.

„Tak čo?“ opýtal sa a vyzeral spokojne. „Čo cítiš pri pohľade na fotku?“

„Úspech,“ odvetila som bez toho, aby som o tom vôbec musela premýšľať. „Cítim sa šťastne, lebo sa mi podarilo niečo, čo stálo veľa námahy.“

„Naozaj to dokážeš! Úžasné!“ Daan mi venoval ešte širší úsmev. „Presne to som cítil v tom okamihu. Bol som prešťastný, že moja expedícia v džungli bola úspešná.“

„Ale… ako je to možné?“ opýtala som sa. „Ako môžem cítiť niečo, čo sa udialo tak dávno a nemá to so mnou

vôbec nič spoločné? Naozaj som mala pocit, akoby som to sama zažila."

„Ľudské pocity sa ukrývajú na tých najzáhadnejších miestach," vysvetlil Daan. „Ako vidíš, dajú sa objaviť dokonca aj v takých veciach, ako je táto fotografia." Usmial sa na mňa. „To je schopnosť, ktorú ti dáva voňavá lekáreň spolu s tvojím talentom vykladačky vôní. Pomocou hociktorej vône z voňavej lekárne ti tvoj talent umožní rozpoznať pocity ľudí okolo teba. Môžeš oživiť minulé aj súčasné emócie. Budeš schopná vnímať pocity, a teda aj myšlienky iných ľudí."

„Ale… *ako*?" zopakovala som a civela som na fotku pred sebou.

„Nuž," Daan si odkašľal, „keby som vedel, ako *presne* to funguje, vysvetlil by som ti to. Bohužiaľ, túto schopnosť som u seba objavil až veľmi neskoro. A nezostalo mi dosť času, aby som ju preskúmal. Neviem, či sa dá vedome ovládať alebo či sa dá vôbec ovládať. Obávam sa, že túto časť budeš musieť preskúmať v budúcnosti namiesto mňa." Vrhol na mňa vážny pohľad. „Keď budeš ďalej rozvíjať svoj talent, raz určite dokážeš veľmi ľahko rozoznať, či ľudia skutočne hovoria to, čo si myslia a cítia. Nikto ťa už nebude môcť oklamať. Budeš vnímať ich strach, hanbu, lásku, dokonca aj nenávisť. Budeš môcť nazrieť do ich duší. Nikde nenájdeš viac pravdy než tam."

Padla mi sánka a snažila som sa pochopiť, čo mi Daan práve povedal. „Naozaj…?“ vyjachtala som. „Ale… to znie, akoby som vedela čítať myšlienky!“

Daan stisol pery. „Aj tak by sa to dalo povedať. Vykladači vôní sú schopní použiť vône v prospech niekoho alebo proti niekomu, pretože vďaka nim dokážu nahliadnuť do mysle človeka.“

Od radosti som si poskočila a jednoducho som sa hodila starému lekárnikovi okolo krku. Veď to je úžasné! Daan ma potľapkal po pleci a nemotorne ma objal. Rýchlo som sa z toho meravého objatia uvoľnila. Všimla som si, ako zatrpknuto zrazu pôsobil.

Prečo? Ja by som najradšej nadšene skákala až po plafón. Už mi nikto nebude môcť klamať bez toho, aby som si to všimla! Aké geniálne a neuveriteľné!

„Nie je to úžasné?“ opýtala som sa ho.

„Určite.“ Daan si vzdychol. „V každom prípade si myslím, že je dôležité, aby si si svoj talent ďalej precvičovala. Elodie de Richemontová je vynikajúca vykladačka vôní. Domnievam sa, že tvrdo trénovala, aby dokázala prečítať pocity ostatných. To z nej robí mimoriadne nebezpečnú osobu. Viem, že svojho otca veľmi ľúbila, a pomocou tejto schopnosti sa určite bude snažiť pokračovať v plánoch Večných. Na to musíš byť pripravená, Luci, keď prevezmeš voňavú lekáreň. Aby si sa mohla brániť proti možným útokom.“

Pri predstave, že Elodie skutočne dokáže čítať myšlienky, mi na rukách naskočila husia koža. Teraz som pochopila, ako sa v Paríži o mne tak rýchlo všetko dozvedela. A okamžite to povedala svojmu otcovi Syrellovi de Richemontovi – vodcovi Večných.

No aj tak! Nemohla som inak, musela som sa z toho tešiť. Lebo čo nie je, prosím pekne, úžasné na tom, že aj ja mám túto schopnosť? Bola som nadšená z myšlienky, čo všetko s tým môžem urobiť.

2

„Začnime s druhým cvičením.“ Daan siahol po svojom ošúchanom koženom kufríku. Odkedy tu bol, nosil ho každý deň so sebou. Uzáver cvakol a Daan z neho vytiahol jeden zo svojich rovnako ošúchaných expedičných denníkov, otvoril ho a položil na pult vedľa flakónov.

Podišla som o krok bližšie. Tentoraz sám vybral flakón s vôňou *Nádherná bríza* a kvapol z nej na denník. Potom mi kývol. „Nechaj tú vôňu na seba pôsobiť všetkými zmyslami.“

Pomaly som sa zohla k stránkam a skúmala čoraz väčší svetloružový voňavý oblak, ktorý stúpal z papiera a šíril sa naokolo. V prvom momente bola vôňa sladká, hrejivá a príjemná. Šírilo sa vo mne uvoľnenie spojené so spokojnosťou, ktorá rozžiarila moje vnútro. Lomcoval mnou pocit šťastia a tancoval valčík v mojom bruchu.

No už o chvíľku sa do popredia pretlačila trpká vôňa, ktorá sa s veľkou vervou snažila ten pocit šťastia pod sebou zahrabať.

„Čo vnímaš?" Hlas Daana de Bruijna ku mne iba slabo prenikal cez kúdoly vône a môj emočný virvar.

Zavrela som oči a zohla sa bližšie k stránkam. *Toto je Daanov starý denník,* hovorila som si. *Takže cítim niečo z jeho minulosti. Niečo, čo mu pred dávnymi časmi dávalo zabrať.*

„Sladkobôľny pocit," odvetila som. „Cítim triumf, ktorý by ma vlastne mal urobiť šťastnou, no nie je to tak." Zahľadela som sa cez svetloružovú paru na Daana. „Niečo to šťastie zatieňuje."

Daan mal ruky prekrížené cez prsia, akoby na niečo čakal. Presne v tom okamihu som si uvedomila, čo som to zavoňala. Bola to ľútosť, *sladkobôľna* ľútosť, ktorá všetko zničila a nechala človeka veriť, že to, čo sa udialo, sa radšej nikdy nemalo stať.

„Myslíš si, že schopnosť rozoznať myšlienky a pocity iných je veľkolepá," povedal Daan. „A na jednej strane

máš pravdu. Je to *úžasné*. Dáva ti to nesmiernu moc, ktorej sa sotva môže niekto postaviť." Vzdychol si. „Ale, samozrejme, ako všetko v živote aj táto moc má svoju tienistú stránku. Takú, ktorá mi premenila život na peklo, to ťa môžem uistiť."

Teraz som ja stisla pery, lebo som si nedokázala predstaviť, čo by na tom mohlo byť také hrozné.

„Doteraz si túto stránku svojho talentu vykladačky vôní cvičila iba na minulých emóciách. Na zážitkoch, ktoré s tebou osobne nemali nič spoločné." Daan zvraštil čelo. „Zistíš, že všetko je inak, keď sa dozvieš myšlienky alebo pocity, ktoré sa budú týkať teba a ľudí, ktorých ľúbiš. Keď budeš vnímať napríklad pochybnosti iných o tebe. Povedzme, že by si skutočne zacítila *moje* predchádzajúce pochybnosti o tebe a môj vtedajší strach, že som na teba naložil bremeno ťažšie, než dokážeš uniesť. Predstav si, aké by to bolo." Daan mi položil ruku na plece a starosti v jeho pohľade sa nedali prehliadnuť. „Nie je vôbec jednoduché vždy poznať pravdu. Niekedy je to dokonca nesmierne ťažké, keď prenikneš za zdvorilú pretvárku ľudí. Môže byť bolestné vedieť, čo si iní v skutočnosti o tebe myslia. Človeka sa môže zmocniť osamelosť a nedôvera. Minimálne mne sa to stalo a dlhší čas som si prial, aby som nebol vykladač vôní." Daan si zložil okuliare a pošúchal si tvár. „Nielen šťastie a radosť, ale možno ešte častejšie budeš

pociťovať smútok, strach a nešťastie. Bude toľko vecí, ktoré ťa nazlostia a ktoré ťa rania. Musíš to mať vždy na pamäti a naučiť sa s tým zaobchádzať! Inak to nebudeš môcť vydržať, rovnako ako ja. Talent vykladača vôní je jeho šťastie a prekliatie zároveň."

„Veď nepatria k životu aj tie smutné pocity?" spýtala som sa, lebo som dobre vedela, že život nemôže byť vždy iba veselý. Taká malá už predsa nie som. Bolo by naivné dúfať, že človek bude vždy iba šťastný.

Daan prešiel pár krokov po voňavej lekárni a klesol do jedného z dvoch kresiel, ktoré stáli trochu obďaleč stola. „Isteže," povzdychol si. „No keď sa všetky tie myšlienky a pocity ľudí okolo teba stanú viditeľnými, bude pre teba ťažké odosobniť sa od nich. Môže ťa to rýchlo prevalcovať." Daan si pošúchal spánky, akoby najprv musel zo svojej hlavy vyhnať nejakú spomienku, aby mohol pokračovať. „A to je vlastne to skutočné umenie, ktoré musíme my, vykladači vôní, trénovať. Uvedomiť si, že všetky cudzie myšlienky, ktoré sa na nás valia, nie sú zákonite pravdy. Musíš sa naučiť dať na vlastné pocity. Inak stratíš samu seba, a to je najväčšie nebezpečenstvo."

Oprela som sa o pult. „Viete čo? Keď som bola v Paríži vo Večnej rezidencii de Richemontovcov, Elodie mi povedala niečo, čo som dodnes celkom nepochopila. Tvrdila, že vône sa prispôsobujú jej, nie ona im. To bola jej

odpoveď na moju otázku, prečo z nej necítiť *Vôňu večnosti*. Viete mi vysvetliť, čo tým myslela?“

„Nuž.“ Daan si znova nasadil okuliare. „Elodie očividne dokáže veci, ktorými som sa ja nikdy nezaoberal. Vyzerá síce mlado, ale musí byť staršia, než si myslíme. A celý čas, doslova by sme mohli povedať *celú večnosť*, trénovala a spoznávala svoj talent. Elodie de Richemontovú nesmieš *nikdy* podceniť.“

„Je naozaj pravda…?“ Zneistela som. „Raz ste mi povedali, že ste svoj talent vykladača vôní stratili. Vtedy ste vraveli, že to súvisí s *Vôňou večnosti*, pretože ste sa jej priveľa nadýchali. Tak si kladiem otázku, ako je možné, že Elodie o svoj talent neprišla? Aj ona je predsa Večná a…“

„Skutočne ti nič neunikne, Luci Alvensteinová,“ prerušil ma Daan. „Je pravda, že som svoj talent stratil už dávno. Ibaže… moje vysvetlenie, že to súviselo s príliš intenzívnym používaním *Vône večnosti*, nebolo… nuž… celkom pravdivé. V podstate to bolo klamstvo.“

Pri tých slovách som sa prudko nadýchla a Daan sa začervenal.

„Vtedy som ti nechcel povedať o všetkých tých veciach. Dúfal som, že tvoj talent vykladačky vôní sa nebude ďalej rozvíjať. No nebolo to odo mňa múdre.“ Daan odvrátil pohľad. „Pravda je, že som urobil všetko pre to, aby som svoj talent stratil, ešte predtým než som opustil vilu Eviu

s bolestnými spomienkami na svoju zosnulú ženu Evelinu. Vyskúšal som všetko možné, každú kombináciu vôní z voňavej lekárne, jedov či protijedov, až to napokon môj talent zničilo."

Daan vstal z kresla a odkladal jeden flakón za druhým z pultu naspäť do regálov.

„Na dnes si sa naučila viac než dosť," skonštatoval a odkašľal si. Bolo to jasné znamenie, že naša vyučovacia hodina sa skončila.

Preglgla som a zúfalo hľadala slová, ktoré by som mu mohla povedať. No predstava toho, čo si sám spôsobil, ma šokovala a vygumovala mi mozog. Pri pokuse vcítiť sa do toho, aké by pre mňa bolo, keby som prišla o svoj talent, mi na rukách naskočila husia koža. „Je mi to skutočne veľmi ľúto," vytisla som zo seba napokon.

Daan sa ku mne s úsmevom otočil. „To nemusí, Luci. Je to správne tak, ako to je." Mlčky odložil posledné flakóny a potom sa so mnou rozlúčil.